

[Sigsgaard.]

talt hidtil her i dag, som om det var aldeles ubegribeligt, som om de var ondsindede eller noget lignende.

To af punkterne i socialdemokratiets forslag drejer sig om NATO-landes undertrykkelse af deres befolkninger. Her foreslås det, at sagerne om NATO-landes våbenleverancer til landene Portugal og Grækenland rejses i NATO, og det rejser et par spørgsmål. Finder socialdemokratiet, det er nok, at vi vender os mod Portugals krigsførelse i Afrika? Mener man ikke, at det danske samarbejde med Portugal bør tages op til revision? Skal vi fortsat købe portugisisk vin? Og hvad med støtten til private investeringer i portugisisk Afrika? Mener socialdemokratiet ikke, at der her bør ændres politik? Og det andet spørgsmål: det må forudses, at spage danske protester mod våbenleverancerne ikke vil nytte i NATO, og antagelig alle her i salen ved, at det vil de ikke. Der vil antagelig ingenting ske. Vi har lov til at håbe på mirakler, men vi må gå ud fra realiteterne, og hvad vil man så gøre? Det spørgsmål må vi også stille til forslagsstillerne. Går socialdemokratiet ind for at opretholde dansk medlemskab af NATO, hvis store NATO-lande fortsat opretholder regimerne i Portugal og Grækenland og også insisterer på, at de skal være medlemmer af NATO, eller vil socialdemokratiet i så fald gå ind for dansk udmeldelse af NATO? Det siges der ingenting om i forslaget. Hvis man betragter disse ting som alvorlige spørgsmål, må man vel drage en eller anden konsekvens, såfremt man ikke kan få sine ønsker opfyldt.

Som det er fremgået, er vi ikke imponerede af det forslag til beslutning, der foreligger her. Lidt for meget af det ser foreløbig ud til at være tomme ord. Men jeg vil understrege, at jeg da meget håber, jeg tager fejl. Man må håbe, at socialdemokratiet virkelig er inde på en revision af sin udenrigspolitiske holdning, men jeg er altså desværre ikke overbevist.

Udenrigsministerens kommentarer til forslaget var i øvrigt næsten mere skuffende end forslaget i al deres negativitet; f. eks. gentog ministeren, at USAs våbenleverancer til Grækenland kunne man ikke gøre noget ved, for USA betragter dem som et internt græsk-amerikansk anliggende. Men

så rejser sig spørgsmålet for mig, og jeg har rejst det tidligere her i folketinget: hvad mener udenrigsministeren, hvad mener regeringen? Betragter den også disse våbenleverancer som et forhold, der ikke rager NATO og ikke rager Danmark, og som vi ikke kan blande os i? På den måde har vi jo simpelt hen absolut ingen indflydelse; tidligere har vi ingen indflydelse haft, men på den måde har vi absolut ingen indflydelse på, hvad de store magter i NATO foretager sig og specielt USA, for USA kan jo, hvis det finder det for godt, erklære næsten hvad som helst for et internt anliggende, der ikke vedrører NATO.

Derfor må jeg altså igen en gang efterlyse udenrigsministerens og regeringens egen holdning.

Men lad mig til slut sige, at det under alle omstændigheder er godt, at dette forslag er fremsat, for om ikke andet giver det jo lejlighed til at drøfte udenrigspolitikken her og forhåbentlig også mange andre steder. Jeg skal opfordre til, at der arbejdes grundigt med forslaget i et udvalg, og at man forsøger på at besvare alle de spørgsmål, det rejser — og det er kun enkelte af dem, jeg har kunnet tage frem her — spørgsmål, som der ikke er taget stilling til i forslaget eller i bemærkningerne. Der er indtil videre ikke så forfærdelig meget kød på forslaget, men naturligvis håber vi, at der vil komme mere kød på det.

Kai Moltke: Det er jo aldrig heldigt, når udenrigspolitiske standpunkter så at sige formuleres i hastværk ud fra en foreliggende diskussion her i folketinget og med måske temmelig uklare motiver.

Det, som vi står over for her, det forslag, der er fremsat af den socialdemokratiske gruppe som noget afdæmpet, som en slags afklang fra resolutionen i oktober, rejser jo en række spørgsmål i en, lad os sige smule afsvækket form. Imidlertid skal man tage det positive med og måske tage det positive først.

I ordføreren for forslagsstillerne hr. J. O. Krags indledning var der tre punkter, jeg syntes særlig godt om; det første var hr. J. O. Krags erklæring om — og den var jo temmelig kategorisk i sin ordlyd — at vi ikke skulle lade os rive med af udviklingen, den tragiske udvikling i Tjsekslovakiet, til